

„Uvidíš, že se ti tu bude líbit,“ řekla konejšivým hlasem maminka, když vystoupila ze stěhovacího auta. Jenomže Ela věděla svoje.

„Nebude,“ odpověděla trucovitě. „Je to tady blbý.“

„Proč? Vždyť je to moc pěkná ulice! Zrovna se začíná barvit listí, moc aut tu nejezdí...“

To byla sice pravda, ale co to bylo Ele platné, když tu nikoho nezná!

„Víš, že jsme se museli přestěhovat,“ snažila se maminka a pokračovala omluvným tónem, „táta dostal novou práci, a kdyby měl dojíždět, strávil by každý den dvě hodiny v autě. Neboj, za chvíli si najdeš nové kamarádky, a na ty staré si ani nevzpomeneš.“

Jak tohle může máma vůbec říct? Vždyť v nové škole nebude znát živou duši! Když na to Ela pomyslela, sevřel se jí strachem žaludek. Dnes je pátek, v sobotu

a neděli si akorát stihne vybalit věci a rozestavět je v novém pokojíčku a v pondělí jde hned mezi cizí lidi. Úplná hrůza! Už teď se jí každou noc zdá, že se jí všichni posmívají, nikdo se s ní nebaví a ona se cítí úplně hrozně opuštěná a sama.

V pondělí ráno bylo Ele příšerně! Nenasoukala do sebe ani kousek snídaně a záviděla svému malému bráchovi Pétovi, že do sebe bezstarostně láduje buchtu. Do nové školky se vyloženě těšil! To proto, že je ještě malý a nemá z ničeho rozum...

Škola není daleko, takže tam Ela může chodit pěšky. A tak šla, pohled upřený do země, mračila se a s každým krokem jí bylo hůř a hůř, dokud neuslyšela ti-chounek zamňoukání. O nohy se jí otřel hedvábný ko-žíšek.

„Koťátko!“ zvolala překvapeně Ela. „Ty jsi pěkná! Ty tu někde bydlíš?“ Sehnula se, aby si modrošedou kočku se zlatýma očima pohladila a ta se nechala mazlit, jako by byly s Elou staré známé. Předla a broukala,

a nakonec si stoupnula na zadní a jemně ji ťukla pac-kou do tváře, jako by jí říkala: „Neboj, to zvládneš!“ A Ela skutečně překvapeně zjistila, že se najednou narovnal a usmívá se. Takhle roztomilou a mazlivou kočku snad ještě nikdy v životě neviděla!

A taky ještě nikdy neviděla nikoho dospělého, který by byl úplně stejně nervózní jako ona...

Čekala na chodbě trochu stranou, protože se nechtě-la tlačit před třídou s cizími dětmi, a proto si všimla mladé učitelky, která stála ve dveřích kabinetu, stra-chy se krčila a naprázdno polykala, tahala se za přívěsek na krku a snažila se vykročit pravou nohou.

A pak už to šlo všechno strašně rychle, najednou byla Ela ve třídě a ta mladá učitelka se jim představila jako jejich nová třídní. Kupodivu teď by nikdo nepo-znal, jak velký strach měla před chvílí! Zato Ele připa-dalo, že její strach vidí snad každý, a když ji učitelka představila jako novou žákyni, cítila, jak na ni všichni koukají a jak nezadržitelně rudne. Na obědě nevěděla, kam si má sednout, všude bylo hrozně plno a hrozilo, že jí někdo vrazí do tácu s jídlem a všechno popadá na

zem, takže se rychle posadila na nejbližší volné místo a zase zrudla, protože si všimla, že se na ni se zájmem dívají nějaké dvě holky.

A ještě ke všemu ta nová učitelka oznámila, že na ně spoléhá, že utvoří skupinky a každá z nich vymyslí nějaký projekt, se kterým by se mohla přihlásit do soutěže škol z jejich kraje! Smála se, že jako nová chce udělat co nejlepší dojem, že její žáci si povedou určitě nejlíp, ale Ele to tedy vtipné vůbec nepřipadalo. Jak má utvořit s někým skupinku? Vždyť tu nikoho nezná!

Konečně bylo po vyučování a mohla jít domů! Úplně ze školy vyletěla a cítila, jak se jí ulevilo, ale jen do chvíle, než si vzpomněla, že zítra bude muset jít zas, a vlastně se dneska vůbec s nikým neseznámila!

Na zpáteční cestě ji proto přepadla špatná nálada, ale ta se naštěstí rázem rozplynula, když zase uviděla tu krásnou kočku, jak na ni čeká uprostřed chodníku. Ela odložila tašku, vzala kočičku do náruče a nemohla ani uvěřit, jak úžasně hebký má kožíšek.

„Jé, tahle kočka chodí k nám na zahradu!“ uslyšela najednou za sebou holčičí hlas.

„Fakt? K nám taky!“

K Ele se blížily dvě holky z nové třídy, ty samé, co si ji prohlížely při obědě.

„Čau,“ pozdravily Elu, která se rozpačitě postavila.

„Ahoj,“ odpověděla Ela. Moc neví, co má říkat, a ještě ke všemu zase cítí, jak rudne. Ty holky si teď o ní určitě myslí, že je nějaká divná.

„Já jsem Bára,“ řekla rázně ta vyšší, s dlouhými světlými vlasy. „A já Míša,“ představila se ta menší s hnědými kudrnami a hnědýma zasněnýma očima. Pak nastalo ticho, protože holky se zřejmě taky styděly, ale kočka zamňoukala a lehla si na zem, jako by říkala: „Tak co to je? Hladte mě přece!“

Všechny tři se zasmály, podívaly se na sebe a dřeply si ke kočce, aby splnily její přání.

„Chodí k nám každý den odpoledne,“ řekla Míša. Bára vykulila oči: „K nám zase večer! Chtěli jsme si ji nechat, ale pokaždé zmizí. Toulavá určitě není, je moc krásná, koukněte, jak má lesklý kožíšek!“

„Fabi!“ ozval se najednou z okna protějščího domku slabý hlas. Patří nějaké staré paní. „Fabiolo!“

Kočka zpozorněla a nastražila uši, pak vyskočila na plot, a nakonec do okna za paní. Holky se na sebe podívaly a vyprskly smíchy. „Fabiola! Super jméno! To jsem v životě neslyšela!“

Zvědavě si stouply a neznámou paní pozdravily. Ta na ně zamávala z okna.

„Fabiola byla s vámi? Bála jsem se, že se někam zatloula.“

„To je vaše kočka? Vy jste ji pojmenovala Fabiola?“

„Ano, je moje. A Fabiola se jmenuje podle jedné královny, protože se chová opravdu královsky, jen se na ni podívejte,“ usmála se stará paní.

A má pravdu, kočka sedí na parapetu tak důstojně jako na trůně a milostivě na ně shlíží jako na své poddané.

Všechny tři holky pak šly ze školy společně a pomaličku zjišťovaly, jak výborně si rozumí! Ela byla šťastná, jako už dlouho ne, a když se jí rodiče ptali, jak bylo první den ve škole, mohla popravdě odpovědět, že se měla skvěle a že má hned dvě nové kamarádky. Máma s tátou se na sebe podívali a Ela poznala, že se jim hodně ulevilo.

Celou noc se jí pak zdálo o kočce Fabiole, která se jí snažila svěřit nějaké velké tajemství, jenomže mluvila kočičí řečí, a Ela vůbec ničemu nerozuměla...

Druhý den odpoledne už šly všechny tři holky ze školy společně. Bára s Míšou na sebe mrkly a řekly Ele,

že jí ukážou svoje největší tajemství. Zavedly ji ke staré zarostlé zahradě hned vedle parku, kde kus plotu shnil tak, že úplně spadl. Stojí tu staré košaté stromy, je tu stín a vypadá to tu opravdu úžasně, zvláště když holky Ele prozradily, že mají v jednom velkém stromě něco jako tajnou skrýš!

„To je krása!“ vydechla Ela, když prolezla po čtyřech otvorem do dutiny stromu, kterou si holky vyzdobily a zařídily několika polštáři na sezení a schovanými sušenkami v plechovce.

„Tady sedáváme a kecáme,“ zasmála se Míša a pozvala Elu blíž.

„Chceš sušenku?“ nabídla jí Bára. „Ne, tyhle si neber. To jsou Míšiny speciální bez mouky, vajec, ořechů a já nevím, čeho všeho ještě.“

„Mám na všechno asi tisíc alergi,“ objasnila Míša a pokrčila rameny.

„Mňau!“ ozvala se Fabiola, která se tu objevila zničehonic a pozvala se dovnitř sama. Uvelebila se na nejlepším polštáři a upřela na holky svoje zlaté oči. Potom zamňoukala ještě jednou, vystřelila ven a vy-

šplhala do místa, kde končí kmen a začíná koruna stromu.

„Mňauuu!“ začala volat naléhavým hlasem, koukala přitom dolů a natahovala k nim pачku.

„Co ta kočka blbne?“ dala Bára ruce v bok.

„Asi se něčeho lekla, vylezla nahoru a teď neví, jak se dostat dolů,“ kulila nešťastně oči Míša. Opravdu to tak vypadalo. Fabiola mňouká dost naléhavě, až to tahá za uši.

„Tak já tam vylezu a sundám ji,“ nabídla se Ela.

„To bys zvládla? No páni!“ uznale prohlásila Bára, když se podívala do výšky.

Ela pokrčila rameny a dala se do lezení. Šlo jí to docela dobře, a navíc ji holky zespoda povzbuzovaly. Jenže jakmile se dostala až ke kočce, Fabiola krátce zamňoukla a sešplhala dolů, jako by se nechumelilo!

„To je ale potvora!“ vykřikla Bára. „Vždyť ona vůbec žádnou pomoc nepotřebovala! Šplhalas tam zbytečně!“

„Au!“ vypískla Ela. Chtěla se otočit, aby slezla dolů, a rukou přitom zavadila o kovovou krabičku. „Něco tu je.“

„Ukaž!“

„Nejde to otevřít.“

„Tak to vezmi dolů.“

„Co to je?“ Holky shlukly hlavy kolem kulaté plechové krabičky, kterou Ela objevila, a zkoumaly ji.

„Toiletní vaselina,“ přečetla překvapená Míša nápis na víčku. „Páni, je asi dost stará! Teď by se přece psalo toaletní vazelína a vsadím se, že se už rozhodně neprodává v takové krabičce. Možná už se neprodává vůbec?“

Okraj je trochu rezavý, takže si s otevíráním daly práci, ale nakonec se jim to podařilo. Uvnitř leží hromádka starých dopisů!

„No tohle,“ vydechla Míša. „Podívejte, jak jsou zažloutlé! Kdoví, jak dlouho tady byly schované.“

„A my jsme sem chodívaly, a vůbec o ničem nevěděly,“ přikývla Bára.

Dopisy jsou v obálkách, ale otevřené, takže je kdysi dávno někdo četl. Ela jeden třesoucími prsty vytáhla a dala se do čtení.

„To píše kluk nějaké holce! Vyznává jí tady lásku,“ začervenala se.

„Ukaž, ukaž!“ Holky jsou zvědavé a něco takového je samozřejmě zajímá!

„Hezký,“ zasnila se Míša. „Píše jak nějaký básník.“

„Kdo to tady mohl nechat? A proč?“ začala se zajímat praktická Bára. „Obálky už skoro nejdou přečíst, počkejte... Marie... Ládvíková!“

„To jméno mi něco připomíná,“ zamyslela se Ela.

„Vždyť takhle se jmenuje ta stará paní, které patří Fabiola! Včera jsem si toho všimla na jejím zvonku,“ vzpomněla si najednou Míša.

Všechny tři se na sebe podívaly, a Ela má najednou pocit, že trošku porozuměla něčemu, co se jí kočka ve snu snažila říct. Ucítila, jak jí po zádech přejel mráz. Míša s Bárou to možná mají podobně, protože zvažněly a koukají na krabičku úplně jinak. Najednou to nejsou jen nějaké cizí dopisy, teď už ví, komu patří, a hlavou se jim motá bezpočet otázek.

„Vrátíme jí je?“ zeptala se plaše Míša a vtom se ozvalo kočičí zamňoukání. Fabiola si stoupla na cestičku a vypadá, že je pobízí, aby šly za ní.

„Holky, já mám teda takovej dojem...“ začala Bára

a Ela dokončila za ni: „Že ta kočka se nám snaží něco říct.“

„Neblbněte,“ vylekala se Míša. „Mám z toho husí kůži.“

„Já taky. Ale zkusíme to,“ rozhodla Bára. „Zajdeme za tou paní a zeptáme se, jestli to jsou opravdu její dopisy. Vždyť o nic nejde!“

Ale Ela má pocit, že o něco jde, jenom ještě neví, o co...

Stará paní je pozvala dovnitř, poslechla si, jak našly krabičku, a pak dlouho smutně mlčela a držela dopisy na klíně. Fabiola ležela na parapetu a mhouřila oči, hodiny na stěně tikaly a kolem voněl heřmánek a máslové sušenky.

Ticho bylo už moc dlouhé, takže se holky začaly ošívát, až se paní Marie najednou vzpamatovala a vyskočila.

„Ani jsem vám nenabídla čaj! Jsem to ale hlava děravá! Poslužte si,“ přisunula k nim misku se sušenkami a pro Míšu nakrájela alespoň jablko, když zjistila, že má alergii na máslo a na heřmánek. „Asi vás zajímá, jak

